

DE KUNSTENAAR ANNO NU

Site en teksten © De Satiricus.nl, 16 oktober 2007

Narti Paarvi is nog niet thuis op het afgesproken tijdstip. Wel treffen we zijn buurman. 'Het was altijd al een rare vent. Hij was nooit thuis, sjouwde altijd met die potten verf en doeken naar binnen, en er ging nooit iets naar buiten, ja, hijzelf soms, midden in de nacht, als hij teveel aceton had gesnoven.'

De buurman schenkt ons koffie en meent dat het maar goed is dat Paarvi nu een 'gewoon' leven ambieert. 'Het leven dat hij leidde, was erger dan dat van een gevangene. Mijn vrouw klaagt veel maar dan zei ik altijd: En onze Narti dan, denk je dat hij een makkelijk leven leidt? En dan was ze stil.'

We horen gestommel op de trap en het blijkt Paarvi te zijn met zijn vriendin. Ze excuseren zich voor zijn verlaatheid, wat zijn vriendin 'een restantje van oude Narti' noemt. Ze waren wezen winkelen. Zijn vriendin heeft hem een hippe, maar niet al te opvallende tas en dito bril gegeven. Ze presenteert hem aan ons als 'Narti 2.0'.

De buurman vertrekt en we krijgen nu koffie van Paarvi, wiens rommelige atelier is veranderd in een schitterend sobere ruimte. Alles glanst van witheid en de meubels komen voornamelijk van bekende mondiale Zweedse interieurmeesters. De koffie komt uit een Senseo-apparaat. De keuken blinkt zo heftig dat het pijn doet aan de ogen.

Van zijn vriendin krijgen we een blik in 'het museum', een kamertje van twee bij twee waar Paarvi alle restanten uit zijn kunstenaarstijd heeft opgeslagen. Een stampvolle bedoening van op elkaar gestapelde verblikken en schildersdoeken, een rechtopstaande oranje bank vol verfspetters, aan flarden gescheurd door kattennagels.

De vriendin sluit de deur. 'Veel langer had ik het niet meer uitgehouden. Je wilt toch ergens heen hè, met je relatie, en met Narti ging het alleen maar naar eerste hulp, als hij weer eens high was van de verf en gebrek aan voedsel.'

Paarvi presenteert de Senseo-koffie op zijn doorschijnende koffietafel. Op aanwijzingen van zijn vriendin doet hij onderzetters onder de glazen. Hij loopt onwennig in zijn verse kleren. Zijn leren schoenen piepen als hij over het nieuwe laminaat loopt. De koffie heeft hij wel al redelijk leren zetten, proeven we. Hij zegt niet te willen vertellen hoe hij vroeger koffie zette maar zijn vriendin heeft

er geen moeite mee en zei dat hij er vaak een stoffer en blik voor gebruikte.

Paarvi schraapt zijn keel en vertelt dat hij twee weken geleden als junior designer is begonnen bij bureau The Cool Design Brothers. Hij staat elke dag om half negen op, een tijdstip dat hij vroeger meestal ging slapen. Hij noemt zijn baan 'een logische stap'. Van zijn eerste loon gaat Paarvi een vouwfiets kopen. 'Maar ik ga echt geen stropdas dragen', zegt hij lachend.

Als we hem de vraag stellen of hij zijn vroegere leven wil schetsen, blijft het een tijdje stil. Hij kijkt naar zijn vriendin aan, zij knikt. Dan zegt hij: 'De laatste acht jaar leefde ik van broodkorsten. Een muis had een beter leven dan ik. Ik zette soms drie maanden geen vuilnis buiten want ik had geen afval. Toen vond ik dat het genoeg was.'

'Gelukkig maar', zegt zijn vriendin. We lachen, en het werd nog gezellig.

EINDE